

Калі мама з татам — рок-зоркі

«Мы ў Бабруйску сталелі хутка»

М.: Мне было 16 гадоў. У тым узросце, як зараз усведамляю, з'яўляўся вулічным хуліганам і жыў беспрынцыпова. І маё акружэнне было такім жа. Я піў, бавіў час у розных кампаніях, кватэрах, пасля, па шчырасці, адчуваў сябе жудасна. Мяркою, і мае сябры таксама. Я не ведаў, што можна жыць па-іншаму. Але больш за ўсё мяне прыгнята ла поўная безнадзейнасць. Праз які год-другі я ўладкуюся на работу на завод, папрацюю гадоў 40, пасля памру, дзе-небудзь паміж гэтым ажанося. Напэўна, раз ці нават некалькі ажанося. Па выхадных буду есці шашлык і піць піва. Так і пройдзе жыццё.

Мой тата быў алкаголікам палову майго жыцця, а маці —

Каб не было так, што «зразу-меў жыццё — кінуў працу». Так і вырашылі зладзіць свой музычны гурт.

Спачатку ў нас былі старыя, разбітыя гітары. Тады не было відэа на «YouTube» і «лайфхакаў» пра тое, як іграць на інструментах. Ніхто ў родным горадзе не мог навучыць, як правільна націскаць клавішы на сінтэзатары і «шчыпаць» струны. Але мы спрабавалі, і так напісалася першая песня «Стекло души». Пасля выступілі на расійскім фестывалі «Приван быть первым», перамаглі, а затым двойчы аб'ехалі з турам па 15, а пасля і 25 гарадах Расіі. Такім чынам сфарміравалася аўдыторыя, якая нас ведала. А мы ў сваю чаргу атрымалі каштоўны вопыт, дзякуючы якому зразумелі, што можам рухацца далей — у Маскву.

А сяброў я прывабіў роўнымі дарогамі, якаснымі прадуктамі, больш нізкімі цэнамі і... адсутнасцю пробак!

«Я не меў ілюзій, што пасля шлюбу жанчына зменіцца»

— Як пазнаёміліся з жонкай?

М.: Мы жылі ў суседніх дварах. Ведаеце, такая добрая дзяўчына з прыстойнай сям'і на чале з татам — маёрам міліцыі. А мне тады хацелася зрабіць яе «дрэннай»: каб на дыскатэку са мной схадзіла, была сярод маіх сяброў... Але яе бацька даступна растлумачыў, што «пагоршыць» дачку не дасць. І мы доўга не бачыліся, пакуль не адшукаў Карыну ў рэпетыцыйнай базе і яна не далучылася да групы, стаўшы нашай бас-гітарысткай.

М.: Цяпер разумееце, чаму я з ёй ажаніўся? (Усміхаецца.)

К.: Мяне часта пытаюць: «Напэўна, ты так пакутуеш, столькі цяжкасцяў?» Ды не. Першы год прыціраў быў няпросты.

М.: А толькі прывыкнеш, а муж ужо з'ехаў (Смяюцца.)

К.: І калі вярнуўся — ізноў прывыкай. Бывае, людзі сустракаюцца доўга, але як яны бавяць час?

М.: Забаўляюцца адно адным, прытрымліваюцца нейкіх роляў, прыдуманых у сваёй свядомасці. Але паспраўднаму не разумеюць партнёра. А мы адразу раскрылі ўсе карты: чаго чакаем ад жыцця і шлюбу. Жонка з нас — самадастатковы, можа існаваць паасобку, але разам мы здольныя стварыць больш і лепш. Мы ўсе неідэальныя... Карына, яе вярнасць і каханне да мяне проста заваёўваюць. Я не здолеў бы сябе так любіць, як яна гэта робіць.

Я тэсціраваў будучую жонку. Глядзеў, як яна ставіцца да дзяцей, паводзіць сябе ў кампаніі сяброў. Калі мы ўсе паелі, прыбірае посуд ці ідзе класіцца на канапу перад тэлевізарам. Бо разумеў, што жыць мне не з цэлам, а з чалавекам, асобай. І я хацеў даведацца, якая яна. Бо не меў ілюзій, што пасля шлюбу жанчына будзе мяняцца.

«Хачу для сына быць найлепшым сябрам»

— Зразумела, што бываюць і моманты нязгоды. Як выходзіце з канфіктаў?

М.: Прабачаем.

К.: Размаўляем.

М.: Пагаджуся з Карынай. Нядаўна сябра паскардзіўся, што ў яго праблемы ў сям'і. І я параў яму запытаць у жонкі, што варта зрабіць, каб іх шлюб стаў шчаслівым. Калі зразумеў, што патрэбна іншаму, жыццё наладжваецца. Даеш абяцанне, што «я буду кахаць цябе ўсё жыццё і рабіць цябе шчаслівай». І гэта двухбакова. Мы прынялі рашэнне ажаніцца ў той момант, як Карына сказала, што будзе шчаслівай, калі я стану яе мужам.

К.: Калі людзі жывуць разам, не звязваючы сябе абавязанасцямі перад грамадствам ці перад Богам, у іх нібыта існуе план «Б» — план адступлення. Навошта дамаўляцца, калі можна сысці і адшукаць прасцейшы варыянт?

Фота Сяргея Нікановіча

Але калі расставанне не альтэрнатыва, мы прыходзім да кампрамісаў.

М.: Гэта лепш і для нашай сям'і, і для нашых дзяцей. Тады знікае «я» і з'яўляецца «мы», якое даражэй за ўласнае самалюбства.

«У Маскве панавалі іншыя правілы жыцця. Калі мы ў Бабруйску выходзілі ў двор з ежай — марозівам, булкай з варэннем, яблыкам — любы з хлопцаў мог узяць яе з тваіх рук і з'есці. Бо мы дзяліліся ўсім, што мелі».

— Што хочацца даць дзецям, чаго калісьці не хапіла вам?

М.: Больш магчымасцей і шансаў выбраць. Мае бацькі далі ўсё, што маглі. Магчыма, калі б я паехаў вучыцца ў Амерыку, мой лёс і кар'ера склаліся па-іншаму. Хачу, каб сын фарміраваўся як асоба з маленства, асэнсавана, рос у годным асяроддзі і ўмовах, не праходзіў праз тыя памылкі, ад якіх можа выратаваць добрае бацькоўскае выхаванне.

Хачу сябраваць з сынам. Каб, калі ў яго ў падлеткавым узросце ўзнікнуць праблемы, я быў першым, каму ён патэлефануе са словамі: «Тата, прывітанне! Тут такое... Як мне паступіць?» Хачу, каб ён ездзіў са мной. Каб бачыў, як яго тата рэагуе ў розных абставінах на стрэс, у канфіктах, у радасці, як вырашае складаныя пытанні. Але сяброўства хачу не навязанага, як гэта часта бывае, а сапраўднага, шчырага. Хачу даць дзецям усё, што маю.

М.: Чакаю! Вы не ўяўляеце, што робяць з мужчынам дзеці.

— Які лепшы падарунак свайму дзіцяці могуць зрабіць бацькі?

К.: Час. «Жадаеце змяніць свет? Ідзіце і любіце сваіх дзяцей». Гэта словы Маці Тэрэзы.

М.: Час — гэта самы адчувальны рэсурс на зямлі. Калі я дам вам тысячу долараў, вы зможаце яе вярнуць?

— Так, калі не патрачу.

М.: А калі правільна ёю распарадзіцца, то зможаце аддаць з прыбыткам. Але хто на гэтай зямлі зможа вярнуць год майго жыцця? Таму калі я адбіраю свой час у сына, то хачу быць перакананы, што раблю гэта не дарэмна, аддаю яго на штосьці карыснае для іншых.

— Што хочацца даць дзецям, чаго калісьці не хапіла вам?

М.: Больш магчымасцей і шансаў выбраць. Мае бацькі далі ўсё, што маглі. Магчыма, калі б я паехаў вучыцца ў Амерыку, мой лёс і кар'ера склаліся па-іншаму. Хачу, каб сын фарміраваўся як асоба з маленства, асэнсавана, рос у годным асяроддзі і ўмовах, не праходзіў праз тыя памылкі, ад якіх можа выратаваць добрае бацькоўскае выхаванне.

Хачу сябраваць з сынам. Каб, калі ў яго ў падлеткавым узросце ўзнікнуць праблемы, я быў першым, каму ён патэлефануе са словамі: «Тата, прывітанне! Тут такое... Як мне паступіць?» Хачу, каб ён ездзіў са мной. Каб бачыў, як яго тата рэагуе ў розных абставінах на стрэс, у канфіктах, у радасці, як вырашае складаныя пытанні. Але сяброўства хачу не навязанага, як гэта часта бывае, а сапраўднага, шчырага. Хачу даць дзецям усё, што маю.

Вераніка ПУСТАВІТ.

pustavit@vziazda.by

Фота Сяргея Нікановіча

У свае два гады Роберт добра размаўляе і нават быў не супраць даць «СГ» кароткае інтэрв'ю.

медыкаў у мясцовай бальніцы. Тата выпіваў, маці ціхенька працавала. Так было амаль ва ўсіх маіх суседзях. Хтосьці з хлопцаў увогуле рос без таты і асуджаў бацьку, які пакінуў яго ў дзяцінстве. Сам у 19 адмаўляўся ад дзяўчыны, што ад яго зацяжарала... Мы ў Бабруйску сталелі хутка. Двары, раёны... Жылі па вулічна-турэмных законах. Мой старэйшы брат сядзеў у турме. У мяне ў тыя гады было 12 сапраўдных сяброў з нашага двара. Зараз 9 з іх — за кратамі.

— У які момант усё змянілася?

М.: Адночы мы сядзелі з сябрамі ў двары, ігралі, як заўжды, на гітарах. Падыходзіць да нас мужчына гадоў 35 і кажа: «Прывітанне, хлопцы! Файна граеце. У мяне ёсць месца для рэпетыцый. Я хацеў бы вас запрасіць». Мы падумалі, які круты прадзюсар! Але гэта паняцце неспалучальнае з нашым зусім невялікім горадам. Мужчына прапанаваў два варыянты, па якіх мы маглі б займацца: платны і бясплатны. На першы, вядома, сродкаў не было, але музыку мы любілі і прагнулі яе. У другім выпадку муслілі выканаць адну ўмову: дзесяць хвілін на рэпетыцыі слухаць тое, пра што прадзюсар будзе казаць. Вырашылі, што гэты падыход справядлівы, і, калі не захочам, проста не станем услухацца. Пагадзіліся. Казаў ён нам пра матывацыю, сэнс жыцця, прынцыпы. І, што дзіўна, нас з сябрам яго словы зачэпілі. Тады вырашылі, што трэба мяняць жыццё, бо яшчэ крыху — і будзе позна. Але чым займацца?

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

— Бацькі не былі супраць?

М.: Калі ўсё гэта адбывалася, маці з татам разводзіліся. Я цалкам сябе забяспечыў: летам працаваў на будоўлі, у астатні час па вечарах спяваў у рэстаранах. І калі прыйшоў да бацькоў і сказаў, што ад'язджаю, каб спяваць, што ім было сказаць: «Заставайся тут, будзеш будаўніком?»

У Маскве панавалі іншыя правілы жыцця. Калі мы ў Бабруйску выходзілі ў двор з ежай — марозівам, булкай з варэннем, яблыкам — любы з хлопцаў мог узяць яе з тваіх рук і з'есці. Бо мы дзяліліся ўсім, што мелі, адно з адным. У Маскве, калі хтосьці з новых сяброў набываў бульбу-фры, а ты браў яе, казалі: «Чаму бярэш маё? Давай я табе куплю асобную». І гэта працягвалася ва ўсім. Але, тым не менш, адзін з маскоўскіх сяброў — Сяргей — прытуліў нас у сябе дома. Мы жылі не адзін месяц у яго кватэры, начавалі ў спальніках пад кухонным сталом. Раніцай падымаліся, выходзілі ў пакой Сяргея, каб яго мату спакойна сабралася на работу, а пасля вярталіся пад стол і дасыпалі, бо па начах пісалі песні, а днямі працавалі, каб зарабіць на жыццё: кур'ерамі, афіцыянтамі. Не ведаю, ці здолеў бы я прайсці ўсё гэта другі раз.

Зараз удзельнікі групы, у тым ліку і расіяне, пераехалі ў Мінск, аформілі пасведчанне на права жыхарства. Мы жывём і працуем тут. Бо ў Маскве, калі ў дваццаты раз прыходзім на студыю, пытаюць: «Нагадайце, а вы хто?» Тут у нас свая студыя, знаёмая, у Беларусі нас ведаюць.

— Калі вырашылі пажаніцца?

К.: Мы знаёмыя з 14 гадоў. Міша заўжды для мяне быў добрым сябрам, чалавекам, які падтрымае нягледзячы ні на што. А ў гадоў 18 ён пачаў да мяне заляцацца. І я не магла зразумець, што адбываецца, бо ён заўжды быў толькі сябрам. Праўда, з агульнай марай і ладам жыцця. Таму я проста запытала: «Міша, што адбываецца?». На што ён прызнаўся ў пачуццях. Гэта было ў час, калі мы пераезджалі ў Маскву. На дзіва, бацькі лёгка мяне адпусцілі ў расійскую сталіцу. А праз год Міша зрабіў мне прапанову.

— Хто ў вашай сям'і галоўны?

К.: З гадамі гэты статус губляецца. Калі ўсё складваецца як належыць, то вы становіцеся памочнікамі адно аднаму і партнёрамі. Мы абмяркоўваем усе праблемы, але галоўныя ляжаць на плячах Мішы — дзе мы будзем жыць, куды разам рухаемся, і ўсё, што тычыцца фінансаў. У некаторых сем'ях гэтыя пытанні вырашае жанчына, і гэта таксама нармальна. Але ў нас склалася так. Адрозна, калі пажаніліся, размеркавалі зоны адказнасці. Я, як жонка і маці, не перажываю, што буду есці заўтра і як зарабіць грошы. Магу зараз засяродзіцца на сям'і, дзецях, стварэнні ўтульнасці, чаго не можа рабіць Міша ў сілу сваёй занятасці, бо шмат ездзіць. Калі ён у Мінску — заўжды імкнецца як мага больш часу бацькі дома, дапамагаць.

М.: Сёння, напрыклад, Роберту ложка сабраў.

К.: Так. Карацей, даю яму магчымасць рэалізоўвацца як мужчыне.

Фота зроблена пяць гадоў таму, калі Міша і Карына яшчэ ігралі разам (стаяць адно за адным у цэнтры здымка). Цяпер «NUTEKI» ездзяць па гастролу і даюць усяго адзін канцэрт на год у Беларусі. Бліжэйшы — ужо ў наступную сераду, 16 лістапада.